

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Ex quo fine, & intentione reprobi à gratia efficace reprobatio proveniat,
provenireve possit statuitur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

§. Patres dein absolute, & vniuersim voluntatem Dei de sefe de perditione & morte impij cuiusvis, quantumvis periti negantes, inefficacem etiam hanc voluntatem negant: dedimus illis hoc controu. 4. de volunt. tum q. 3. ad cert. A. ratione vero illud etiam argumentum facit, quod contra efficacem perditionis reprobi voluntatem Dei de sefe, & illius de meritis absoluti anteriorem influxum, q. 3. cert. r. fine, & cert. r. n. §. quia, vt bene Valg. fupra, etfi Deus ef fupremi Domini jufi iure nullis creatura demeritis fpectatis, quibus ad exitum impij volendum excitetur, poffit creatura rationali cuius, & omni mortem, eternamque perditionem efficere, nedum inefficaci pro fuo libito vellej tam pio, benignoq;e ipfius in rationales creaturas fuas domino tribuere, deferre, debemus, vt ni ita a Deo factum per fcripturam, & ac Patres nobis ipfe fignificet afferere teneamus factu non fuiffe, fed ef potius inefficace, atqui ita factum per fcripturam & Patres nufquam nobis innouit: ergo Deum de fe fe, & anteriori natura ad reprobi demerita absolute, ac eorum prauiifionem eius mortem, & perditionem eternam inefficaciter de facto velle negare debemus. Probatur fecundo ratione, quia ea voluntas ex iure domini praefati Dei de meritis reprobi anterior, efficacis etiam, necdum inefficax ef in Deo absolute poffit atq; intentione illa, inefficax ef in perditionis, & mortis aeternae reprobi, nequit Deus ipfius, & gratia efficace ad vitandum, feu abolendum pro poenitentiam peccatum mortale finale reprobare: ergo nequit ea intentio inefficax mortis reprobi reprobationi ipfius & gratia efficace efle natura prior, & anterior: confequenter ef legitimat, & de fe patet, Antecedens efte fecunda noftra conclusio iam fubfidenda, & probanda.

6. Dico fecundo: intentio villa de reprobis perditione, etiam inefficax, nequit absolutis reprobis demeritis, eiusq; a gratia efficax reprobationis natura præire: quare neque illa causa reprobationis ex parte Dei Probatur conclusio eisdem rationibus, quibus posibilitatem antecedentia, & causalitatis in hanc reprobationem a gratia efficax intentionis efficaci perditionis reprobi ostendebamus q. 4. rotæ, & Patrum autoritate contentis, & confirmatis. Prima erat, quia ea intentio punitiva non solum efficit iniustitiam negativæ, sed positiue etiam iniustitiam, quia contra ius, necum peccatoris, & nocentis, fed innoxij, & innocentis adhuc ea efficit intentio: quare de obiecto iniquo & positiue iniusto. Hanc Patrum intentionem intrinseci ad formam, eiusque vim efficit totam, atque rationes præclari ceteri. a. n. 4. ad 6. includunt, ea vero æque impetu contra inefficacem intentionem ferunt: cum circa obiectum turpe, &

7. Primum certum est quod scilicet Deus ex quoque
sine intentione anteriori reprobī demeritis, ac reproba-
tione à gratia habeatur; ita tamen ex illa efficaci merita
Deus reprobo denegat; atque negationem efficaciam me-
diatorum prouidet preparat; atque disponit, uti salubri-
ter fideliariter, exitumque & peccatum preparabit de se fe-
di disponit cum id, ut ipsum perdat ex quo velis sine prepa-
ret, prouideat, atque disponat, etiam si sine paucioribus in-
tributionibus deſertum non fit in emulatis etc. ut ex gra-
uitate perditionis reprobi intentione in agere Deus re-
liquit; quemadmodum a deſerto modo volens agere proci-
definatos ex intentione ſalutis eorum ſolum protegit,
etiamque prædilectione ſua preparat; proinde atque dis-
ponit, etſi intentione illa inefficax ex qua iſte genus illius
prædeſtinati non ſit ſalutis, ut præmiis, & coronis, fed ſolum
ut ſupreme felicitatis ipſius; ſecundum argumentum
intentionis inefficacis de reprobi demeritis, antecede-
ntiam ad eius à gratia efficace reprobationem imposſi-
blem, ex quoſq; habeatur, ſine offendenſ poliamus etiam
q. 4. c. 2. concl. 2. n. 5. à medio, eſſe quæſtione probatio-
concluſionis illius, ſcilicet anterioris illius intentionis ſine
cum fine reprobationis, & damnationis reprobi ob de-
merita, non poſſe inter ſe ſe coordinari, ita, ut harum ſine
ſine intentionis illius ſubordinetur: ſed, ut ſummum co-
mitanter ſe inuicem polle habeat: ſi illi obſtandis, &
exſplicitum, Hic ergo reſpondenda non ſunt ſed applicanda
ſolum, quæ ibi dicimus,

*Ex quo fine, & intentione reprobis a
gratia efficace reprobatio proueniat,
prouenire ve possit statuitur.*

Hoc etiam minus, quam debeat, trite à Doct-
ribus disputatum videtur: unde in eorum labi-
bus in consequentia frequentes ad ea, que super habi-
tus disputatis laqueantur. Horum iugiter edoctus ma-
rem hanc exactius discutere, ac persequi deinceps
est autem omnibus supponendum ex aliquo fine re-
probatione Dei preliciturum à gratia efficace reprobatio-
nem provenire: cum enim reprobatio procedente, vi-
vidimus species sit, quæ providentia omnino medicorum
ad preintendum finem fit preparatio, nequit non facere
et intentionem reprobantis aliquam reprobatio præcedat
ab efficace gratia supponere Videsque d. 95. c. sint, cum
nono, numero 50. s. *Quart* tamen aliqui, dum
fines, et intentiones reprobantis omnimodo antecede-
tes ex vulgari Doctorum sententia, et apparente labi
scripturæ, et Patrum autoritate designat. Primum affec-
tionis gloriæ suæ per demonstrationem lux potentia
in obliuitorum vindicta, ac misericordie quæ conlatur prædilec-
tatiæ suæ in beneficiis & promissis, quæ conlatur prædilec-
tatiæ suæ, id quod expresse videtur ad Rom. 9. verbis illan-
tis, *id quod Deus volens ostendere iram, et suam facere pro-*
pter

tiam (nam sustinuit in multa patientia vasa ira in interitu-
tum, ut ostenderet diuitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ,
quæ præbent aut in gloriam: iuxta August. 2. de nuptiis, &
concupisc. c. 16. ac de bono persequer. c. 12. & 4. contra Iu-
c. 8. ante med. vtrumque finem & intentionem reprobationi
prædictorū ab efficacie gratiæ in Deo præcedere multa eru-
ditione docet, ac explicat Ruiz de Montoya d. 16. sect. 8.

2. Addit vero ipse sect. 7. finis alterius intentionem aliam
prædictorum reprobationi dictæ de facto natura præce-
dente videlicet prædestinationem ex reprobatione præ-
dictorum ab efficacie gratiæ capiendæ: id quod fulissima
eruditione probat, sect. autem 5. n. 2. concl. 1. adiunctum
de facto duobus illis finibus, & ostensionibus potentie in
reprobis, ac diuitiarum gratiæ, & gloriæ suæ in prædesti-
natis vt comparietalem finem ait, est totalis esse potuerit
fieri, & n. 2. concl. 2. & sect. 6. num. 29. concl. etiam 2.
ubi cum finem efficaciter etiam intentionem reprobationi à
gratiæ efficacie posse in Deo præcedere ait: verum n. 17.
cuiusd. sect. concl. 1. ait: intentionem efficacem ostendendi
suam iustitiam per executionem punitionem reprobatorum
ob eorum absolutam demerita, & peccata ipsorum peccati,
ac reprobationi ab efficacie gratiæ de facto non præce-
dente. Hoc autem est: quia de intentione efficacis est con-
clusioni primæ cert. 5. recitatæ in terminis non aduersetur;
virtute tamen aduersatur cum illius conclusioni, cuius-
dem cert. 6. tum, quia argumentum speciale contra in-
tentionis illius efficaciam euerfione libertatis, & demeriti
ob quod puniendus executiue reprobis est iniustitiæ vin-
dictiue, & potentie diuinæ ostensionem in reprobo, quæ
intenditur nihili ab eodem Ruiz habetur sect. 6. à n. 29.
quia efficacia illa intentio per scientiam mediam regulatur
ac foitinde in eius doctrina (tamen si falli) libertatis, & de
meriti ratio aequè efficacis intentionis illius admittit salu-
tatem, ac si inefficax solum intentio foret. Tum, quia in-
iustitia postulat, ac indecentia intentionis punitiue meritis
reprobi malis natura anterioris aequè contra inefficacem,
atque contra efficacem intentionem punitiuam militat vt
videmus, & Ruiz ipse supponit: quare eodem fundamento
quo efficax de facto negatur, inefficax negari de facto de-
bet atque eodem quo inefficax de facto asseritur, efficax de
facto debet admitti, cum idem solum idemque alterutrum
affirmandi fundamentum vnicum sit, & vtrique commune.

3. Vt à veritate, & consequentia in præfenti non ab-
erretur, dicendum est primo. Reprobationi impij à gratiæ
efficacia intentio adhuc inefficax, eius demeritis anterior
ostensionis suæ potest, & iustitiæ vindictiue, in reprobo
vel gloriæ, & misericordiæ suæ in prædestinato vel deniq;
vtilitatis ex reprobi peccatis reprobatione, & supplicio, ma-
ioris à prædestinato capite minime præcedit, imò nec po-
test absolute præcedere. Probatur conclusio ex omnib;
argumentis cert. 1. confirmatis ab absurdis providentiæ præpa-
rationis, ac dispositionis peccatorū reprobi à Deo, item de
amore Dei erga reprobi peccatum, deinde reparatis à Deo
in iustitiis reprobi salutis, quod Deo est impossibile, conclusio-
nem vero, quatenus de facto est ex insuper probant, quæ
de facto intentionem efficacem de iisdem excludunt q. 4.
& inefficacem q. hac 5. cert. 1. Huius conclusioni consen-
tis, quæ ipsa reprobatio à gratiæ efficacie est) ex eiusmodi
finibus, & intentione non esse probant ex citato Pauli lo-
co, Vasquez d. 9. cit. c. 7. §. Ad illa loca, & sequente, cuius
sine ait particulam vt ibi non intentionem finem, sed solum
euentum futurum prædicere, & enunciare ex phrasi scrip-
turæ frequentissima Ilaia 6. & Luca 8. vt videntes non
videant, & alius saepe Ruiz cit. d. 16. sect. 6. n. 20. & 21. ex
Chrysost. & Oecumenio, recitatis sup. q. 3. cert. 3. n. 7. (qui-
bus consonat Theophylactus ad verba Pauli) ita illum
locum interpretatur, vt intentio ostensionis potentie, &
iustitiæ vindictiue in reprobo, non nisi post eorum pec-
cata, quibus le vasa ira, apta in interitum constituunt, ab-
solute præuisa, in Deo fuerit: cui doctrinæ Vasquez præ-
luxit, insinuatque, vt suam proximè datam interpretationem
particulæ vt confirmaret, n. 39. fine, §. cogitur autem
ita interpretari, quoties, inquit, res illa voluntatis Dei
absolute non est, vt non est peccatum, vel non est de pri-
maria, sed solum secundaria eius voluntate, & peccatum
supponente, qualis est, ostensio iustitiæ Dei vindictiue
& misericordiæ in peccati correctione, & penitentia,
capite vero 11. n. 5. fine alium finem posuit ab Augustino

Christoph. de Ortega de Deo vno. Tomus II.

designatum 1. ad Simplician. quæst. 2. post med. vt scilicet
est reprobatorum perditione electi per timorem mundaren-
tur iuxta id Psalmi 71. Manus suas lauabit in sanguine
peccatorum, cum tamen finem cum peccatum supponat,
ac subinde secundariæ voluntatis Dei sit antecursus ad
peccatum, & reprobationem à gratiæ efficacie intendi à
Deo non posse ait consone ad recitatam eius doctrinam
locis memoratis, & d. 9. c. 2. quam Augustini eo testi-
monio esse probat probatque, ac posset ex illo quod re-
citatur ex 4. contra Iulian. prope med. Demonstrans quid
omnibus debeat (vtrique damnationem ab originale siue
contractum, siue imminens, & in Adamo absolute præui-
sum) vt hinc discant quos liberat, quæ sibi pena debita
(quæ non nisi post peccatum debita est) relaxetur, &
quæ indebita, contra id peccati debitum gratiæ condonet.

4. Dicendum secundo: finis ostensionis gloriæ suæ, siue
donatione gratiæ efficacis ex misericordia, & beneficia-
tiæ, & gloriæ prædestinati, siue denegatione efficacis gra-
tiæ, & gloriæ reprobi, item ostensionis supremi sui domi-
ni, & libertatis in eis concedendis, vel denegandis, qua-
tenus solum ex eis denegatis, vel concessis cognoscit à crea-
turis rationalibus in hac, vel in alia vita potest, reprobationi
impiorum ab efficacie gratiæ præintendens à Deo po-
test præcedere, ac de facto præcessit. Nota limitationem
conclusioni huic nostræ adhibitam, quatenus solum ex eis
cert. ne eam primæ conclusioni in consequentem iudices,
& aduersam probatur eius intentionis præcedentia re-
probationi absolute possibilis: quia in ea præcedentia
intentionis illius reprobationi, ac permissioni peccati
nulli Dei indecentia, aut imperfectio apparet, quæ inter-
cederet, si ex peccato, aut per peccatum, illud suppo-
nendo ostensio gloriæ Dei, &c. futura, & præintenta à
Deo esset, vt vidimus concl. 1. Præcedentia vero de facto
intentionis illius probabiliter satis sua detur ex testimo-
niis scripturæ, & Patrum ab aduersariis contra 1. conclu-
sionem productis; tamen germanior eorum interpre-
tatio sit, quam ibi dedimus de significatione euentus futu-
ri, non finis præintenti, ex qua apertam solutionem
habent testimonia innumera, quæ contra eand. conclusio-
nem, & pro aduersa sua Ruiz concessit sect. 7. ex Patrib. ad
eas quæstiones respondentibus: cur bonus Deus peccata
permiserit? cur primos Parentes præcius lapsus eorum, ac
similiter lapsus malorum Angelorum reprobatorum; omnium
eos condiderit, & creauerit? quibus Patres respondent: ita
à Deo factum, quia præciebat etiam quanta ex eorum
peccatis bona in mundo ponere poterat, & in prædestina-
tis, eratque in eis posturus de facto, si præfati homines, &
Angeli condiderentur, & peccarent, sed vbi magni, &
maioris boni inde à mundo, & à prædestinatis capiendæ
finem præintentionem permissioni peccati, & reprobationi
impiorum à gratiæ efficacie testimonia, & responsa illa
Patrum asseruere? Præscientia siquidem, & potentia boni
euentus ex peccati permissione futuri, & impiorum crea-
tione certitudinem solummodo probant, quam non negamus,
sed assertam à Patribus testimoniis illis fatemur.

5. Oppones contra negatam possibilitatem præcedentiæ
intentionis, inefficacis etiam, gloriæ à Deo, & vtilitatis à
prædestinatis capiendæ ex permissione peccati, etenim
passio, & mors Christi, cuiusque per illas actiua Christi, &
passiua nostri redemptio præintenta, saltem inefficaciter
fuit incarnationi, ac sceleribus Iudeorum in ea disponen-
da, exequenda, & peragenda, quare & reprobationi ipsorum
à gratiæ efficacie ne roitantiq; immania peccata perpetra-
rent, ergo licet ostensio gloriæ Dei in sua potentia, & ius-
titia vindictiue, qua reprobo punit, & misericordiæ suæ
erga prædestinatos cum maioribus commodis ex reprobatione,
& peccatis reprobatorum, tum comparatione ita in
hos exercitæ magis elucens executiue peccata, & reprobationem
supponat, poterit tamen antecursus ad ipsa inefficaciter
saltem præintendi, atque reprobationi impiorum à gra-
tiæ efficacie præcedere ipsamque suo modo cauere: vt fa-
ctum testimonio Patrum videntur apertius sonare, confir-
matur ex nostris principiis, statuimus enim inter media
non habere rationem finis adhuc quoad finis motionem,
ratione cuius remotiora ni proximiora fini amarentur,
amari remotiora ad finem, atque propter finem amari
non possent: ex hoc vero principio interebamus permil-
sionem peccati, siue reprobationem prædestinati per per-
nitentiam recessuri à gratiæ efficacie, qua illud vitaretur

N N a 2 effectum

teffimonia virtutis fonare.

Sed tamen facile obiectiones ifte diluuntur. Prima de intentione faltem inefficace redemptionis noſtræ, & ſatisfactiōis Chriſti per paſſionem, & mortem à ludæis, & crucifixoribus inferendam non probat abſolutam, & anteriorem ſceleribus ipſorum, in eorum paratione intercedentium effe, ſed conditionatam ſolum, vt ex illis verbis Iſaie, 1. 3. *Si pœſueris pro peccato animam ſuam videbit ſemen longanimitatis ſatiſ explicatur.* Secundo cum meritorium ſatisfactiōis Chriſti, & noſtra ab ipſo redemptione etius oblatione paſſioni, & morti à ludæis inſurgenda, atque ex morte ipſa tanquam à conditione illius conſumantur conſiſtitit: atque mors ipſa ab alia adequata cauſa, quam à ludæis, & crucifixoribus honeſtiſſimo dolore de hominum peccatis à perfectiſſima in Deum & homines charitate (liberto) poſuit optimè abſolutè inefficaciter Chriſti ſatisfactiō, redemptione noſtra morte per eam viam doloris, & charitatis Chriſti inducta, conſumanda, (non autem alia vi qua adequatè etiam impiorum Iudæorum, & cruciſigentium inducta mors fui) à Deo decentiſſime intendi, quin in ea linea expectanda peccata cruciſigentium eſſent iuxta vero, & incarnatione agentes contra, de merito Chriſti, d. de iis que fuit de facto promeritiſſi Chriſti meritis merito puriſſima illa & honeſtiſſima via inducta conſummata gratiam crucifixoribus, vt tantum ſcelus, vitarent promeritum fuiſſe facile defendimus, & monſtrauiſus. Secunda obiectio que ad hominem ex principio illius noſtro vrgenter videbatur, nihil probat. Non enim ex intentione efficace, vel inefficace punitionis, & vindictæ iuſte de reprobatorum peccatis anteriore ad abſoluta eorum peccata, & à gratia efficace reprobationem Deum peccatorum amatores contra aduerſarios inferrebamus, quia peccata media ſini proximiora ſunt, quare, & remotioris amore neceſſario amanda, iudic enim principium illud noſtrum expreſſe negat; ſed quia peccata ipſa obiectum punitionem, & vindictam honeſtam, ac non poſſunt iniquam, & iniuſtam. Deoque nuſquam amabilem, in adequatè ſaltem conſiſtuntum (quod ipſum de aliis ſimilibus eſt) vt vidimus q. 3. & 4. & memorauimus q. hac. 5. cert. 1. num. 6. quod ſi Deo erga reprobatorum peccata amor ex ea inefficaci intentione non inſeretur, illa tamen ibidem monſtrata abſurda inferrentur præparationis diſpoſitioniſque peccatorum & perditionis reprobi à Deo atque inſidiarum à Deo intentarum, poſituarumque reprobi ſaluti, & que ſatis ſuperque eiulmodi intentionem adhuc inefficacem reprobationi & peccatis reprobi natura anteriore Deo indignam occurrerent, atque impoſſibilem.

*De causa reprobationis ex parte
reprobi.*

Reuius aliis præsentem quæstionem, atque expedi-
tius profligabimus, quia alias de causa reprobatio-
nis ex parte Dei, quæstiones quas simul examinant pleri-
que seorsim disputantur: quo confusioem, & equi-
uocationi magna ex parte in sententia ferenda viam

C E R T A M E N I .

*Notatis aliquot questionis, cum de re,
tum de nomine, punctum ipsum ad
purum proponitur, & Scopus expe-
ditur.*

Notandum in primis est reprobationem à gratia efficace tam obiectivè, fuisse ex parte obiecti proprii, scilicet negationis gratiæ efficacis præfate, quoniam libet, fuisse ex parte actus, quo Deus reprobans ad ordinem, de gratia reprobato impium dupliciter accipit ad præfata quæstionem. Primo ad præfata, prout denegationem gratiæ omnis efficacis à prima ad ultimum denegationem pluribus & inter se coordinate in reprobatione aliquorum (sunt) continet, aut censens, vel inadquatur, prout gratia efficacis denegationem vnam (solum) pluribus actibus & coordinatis inter se, non tamen omnes obiecti, habentis eam reprobationis inadquaturæ sumptæ causam ex parte reprobatorum adultorum, fuisse in baptizatis, fuisse baptizatis male vixituri propriam; voluntate delinquentem causam ex parte ipsorum dari posse: immo, & de factis deo dubium Theologis non est: cum certum vique sit, esse homines reprobos ob antea facta peccata interioria à peccata finaliter impunitatem suam libi à Deo permitti, quod ipsum est à gratia efficacis ad finaliter respiciendum, vel non peccandum illos reprobari: id quod intelligitur causa de venialibus quorum merito congruo (solum), & iustitiam, fuit mortui gratia efficacis ad non peccandum mortuorum ad vitam extremam à Deo quandoque negatur: rursus cum à denegatione gratiæ efficacis ad antea illud veniale vitialem reprobato inchoatur, & denegatione efficacis gratiæ alterius, ad non grauitur peccandum finaliter completur, & de peccat.

[illegible]

tiam (nam sustinuit in multa patientia vasa ira in interitu
tum, ut ostenderet diuitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ,
qua prebuit aut in gloriam: iuxta August. 2. de nuptiis, &
concupisc. c. 16. ac de bono persequer. c. 12. & 4. contra Iu-
c. 8. ante med. vtrumque finem & intentionem reprobationi
prædictorū ab efficacie gratiæ in Deo præcedere multa era-
ditiōe docet, ac explicat Ruiz de Montoya d. 16. sect. 8.

2. Addit vero ipse sect. 7. finis alterius intentionem aliam
prædictorum reprobationi dictæ de facto natura prære
nempe utilitatis prædestinatorum ex reprobatione præ-
dictorum ab efficacie gratiæ capiendæ: id quod fulissima
eruditione probat, sect. autem 5. n. 2. concl. 1. adiunctum
de facto duobus illis finibus, & ostensionibus potentie in
reprobis, ac diuitiarum gratiæ, & gloriæ suæ in prædesti-
natis vt comparietalem finem ait, est totalis esse potuerit
fieri, & n. 2. concl. 2. & sect. 6. num. 29. concl. etiam 2.
ubi cum finem efficaciter etiam intentionem reprobationi à
gratiæ efficacie posse in Deo præcedere ait: verum n. 17.
cuius sect. concl. 1. ait: intentionem efficacem ostendendi
suam iustitiam per executum punitionem reprobatorum
ob eorum absoluta demerita, peccata ipsorum peccati,
ac reprobationi ab efficacie gratiæ de facto non præce-
dit. Hoc autem est: quia de intentione efficacis est con-
clusioni primæ cert. 5. recitatæ in terminis non aduersetur;
virtute tamen aduersatur cum illius conclusioni, cuius-
dem cert. 6. tum, quia argumentum speciale contra in-
tentionis illius efficaciam euerfione libertatis, & demeriti
ob quod puniendus executiue reprobis est iniustitiæ vin-
dictiue, & potentie diuinæ ostensionem in reprobo, quæ
intenditur nihili ab eodem Ruiz habetur sect. 6. à n. 29.
quia efficacia illa intentio per scientiam mediam regulatur
ac foitinde in eius doctrina (tamen si falli) libertatis, & de
meriti ratio aequè efficacis intentionis illius admittit salu-
tatem, ac si inefficax solum intentio foret. Tum, quia in-
iustitia postulat, ac indecentia intentionis punitiue meritis
reprobi malis natura anterioris aequè contra inefficacem,
atque contra efficacem intentionem punitiuam militat vt
videmus, & Ruiz ipse supponit: quare eodem fundamento
quo efficacis de facto negatur, inefficax negari de facto de-
bet atque eodem quo inefficax de facto asseritur, efficacis de
facto debet admitti, cum idem solum idemque alterutrum
affirmandi fundamentum vnicum sit, & vtrique commune.

3. Vt à veritate, & consequentia in præfenti non ab-
erretur, dicendum est primo. Reprobationi impij à gratiæ
efficacia intentio adhuc inefficax, eius demeritis anterior
ostensionis suæ potest, & iustitiæ vindictiue, in reprobo
vel gloriæ, & misericordiæ suæ in prædestinato vel deniq;
utilitatis ex reprobi peccatis reprobatione, & supplicio, ma-
ioris à prædestinato capite minime præcedit, imò nec po-
test absolute præcedere. Probatur conclusio ex omnib;
argumentis cert. 1. confirmatis ab absurdis providentiæ præpa-
rationis, ac dispositionis peccatorū reprobi à Deo, item de
amore Dei erga reprobi peccatum, deinde reparatis à Deo
in iustitiis reprobi salutis, quod Deo est impossibile, conclusio-
nem vero, quatenus de facto est ex insuper probant, quæ
de facto intentionem efficacem de iisdem excludunt q. 4.
& inefficacem q. hac 5. cert. 1. Huius conclusioni consen-
tis, quæ ipsa reprobatio à gratiæ efficacie est) ex eiusmodi
finibus, & intentione non esse probant ex citato Pauli lo-
co, Vasquez d. 9. cit. c. 7. §. Ad illa loca, & sequente, cuius
sine ait particulam vt ibi non intentionem finem, sed solum
euentum futurum prædicere, & enunciare ex phrasi scrip-
turæ frequentissima Ilaia 6. & Luca 8. vt videntes non
videant, & alius saepe Ruiz cit. d. 16. sect. 6. n. 20. & 21. ex
Chrysost. & Oecumenio, recitatis sup. q. 3. cert. 3. n. 7. (qui-
bus consonat Theophylactus ad verba Pauli) ita illum
locum interpretatur, vt intentio ostensionis potentie, &
iustitiæ vindictiue in reprobo, non nisi post eorum pec-
cata, quibus le vasa ira, apta in interitum constituunt, ab-
solute præuisa, in Deo fuerit: cui doctrinæ Vasquez præ-
luxit, insinuatque, vt suam proximè datam interpretatio-
nem particulæ vt confirmaret, n. 39. fine, §. cogitur autem
ita interpretari, quoties inquit, res illa voluntatis Dei
absolute non est, vt non est peccatum, vel non est de pri-
maria, sed solum secundaria eius voluntate, & peccatum
supponente, qualis est, ostensio iustitiæ Dei vindictiue
& misericordiæ in peccati correctione, & penitentia,
capite vero 11. n. 5. fine alium finem posuit ab Augustino

Christoph. de Ortega de Deo vno. Tomus II.

designatum 1. ad Simplician. quæst. 2. post med. vt scilicet
est reprobatorum perditione electi per timorem mundaren-
tur iuxta id Psalmi 71. Manus suas lauabit in sanguine
peccatorum, cum tamen finem cum peccatum supponat,
ac subinde secundariæ voluntatis Dei sit antecus ad
peccatum, & reprobationem à gratiæ efficacie intendi à
Deo non posse ait consone ad recitatam eius doctrinam
locis memoratis, & d. 9. c. 2. quam Augustini eo testi-
monio esse probat probatque, acque posset ex illo quod re-
citatur ex 4. contra Iulian. prope med. Demonstrans quid
omnibus debeat (vtrique damnationem ab originale siue
contractum, siue imminens, & in Adamo absolute præui-
sum) vt hinc discant quos liberat, quæ sibi pena debita
(quæ non nisi post peccatum debita est) relaxetur, &
quæ indebita, contra id peccati debitum gratiæ condonet.

4. Dicendum secundo: finis ostensionis gloriæ suæ, siue
donatione gratiæ efficacis ex misericordia, & beneficia-
tiæ, & gloriæ prædestinatis, siue denegatione efficacis gra-
tiæ, & gloriæ reprobis, item ostensionis supremi sui domi-
nij, & libertatis in eis concedendis, vel denegandis; qua-
tenus solum ex eis denegatis, vel concessis cognosci à crea-
turis rationalibus in hac, vel in alia vita potest, reprobati-
oni impiorum ab efficacie gratiæ præintendunt à Deo po-
test præcedere, ac de facto præcessit. Nota limitationem
conclusioni huic nostræ adhibitam, quatenus solum ex eis
cert. ne eam primæ conclusioni in consequentem iudices,
& aduersam probatur eius intentionis præcedentia re-
probationi absolute possibilis: quia in ea præcedentia
intentionis illius reprobationi, ac permissioni peccati
nulli Dei indecentia, aut imperfectio apparet, quæ inter-
cederet, si ex peccato, aut per peccatum, illud suppo-
nendo ostensio gloriæ Dei, &c. futura, & præintenta à
Deo esset, vt vidimus concl. 1. Præcedentia vero de facto
intentionis illius probabiliter satis sua detur ex testimo-
niis scripturæ, & Patrum ab aduersariis contra 1. conclu-
sionem productis; tamen germanior eorum interpre-
tatio sit, quam ibi dedimus de significatione euentus futu-
ri, non finis præintenti, ex qua apertam solutionem
habent testimonia innumera, quæ contra eand. conclusio-
nem, & pro aduersa sua Ruiz concessit sect. 7. ex Patrib. ad
eas quæstiones respondentibus: cur bonus Deus peccata
permiserit? cur primos Parentes præcius lapsus eorum, ac
similiter lapsus malorū Angelorum reprobatorum; omnium
eos condiderit, & creauerit? quibus Patres respondent: ita
à Deo factum, quia præciebat etiam quanta ex eorum
peccatis bona in mundo ponere poterat, & in prædestina-
tis, eratque in eis posturus de facto, si præfati homines, &
Angeli condiderentur, & peccarent, sed vbi magni, &
maioris boni inde à mundo, & à prædestinatis capiendæ
finem præintentionem permissioni peccati, & reprobationi
impiorum à gratiæ efficacie testimonio, & responsa illa
Patrum asseruere? Præscientia siquidem, & potentia boni
euentus ex peccati permissione futuri, & impiorum crea-
tione certitudinem solummodo probant, quam non nega-
mus, sed assertam à Patribus testimoniis illis fatemur.

5. Oppones contra negatam possibilitatem præcedentia
intentionis, inefficacis etiam, gloriæ à Deo, & utilitatis à
prædestinatis capiendæ ex permissione peccati, etenim
passio, & mors Christi, cuiusque per illas actiua Christi, &
passiua nostri redemptio præintenta, saltem inefficaciter
fuit incarnationi, ac sceleribus Iudeorum in ea disponen-
da, exequenda, & peragenda, quare & reprobationi ipsorū
à gratiæ efficacie ne roitantiq; immania peccata perpetra-
rent, ergo licet ostensio gloriæ Dei in sua potentia, & ius-
titia vindictiue, qua reprobo punit, & misericordiæ suæ
erga prædestinatos cum maioribus commodis ex reprobati-
one, & peccatis reprobatorum, tum comparatione ita in
hos exercitæ magis elucens executiue peccata, & reprobati-
onem supponat, poterit tamen antecus ad ipsa ineffica-
citer saltem præintendi, atque reprobationi impiorū à gra-
tiæ efficacie præcedere ipsamque suo modo cauare: vt fa-
ctum testimonio Patrum videntur apertius sonare, confir-
matur ex nostris principiis, statuimus enim inter media
non habere rationem finis adhuc quoad finis motionem,
ratione cuius remotiora ni proximiora fini amarentur,
amari remotiora ad finem, atque propter finem amari
non possent: ex hoc vero principio interebamus permil-
sionem peccati, siue reprobationem prædestinatis per per-
nitentiam recessuri à gratiæ efficacie, qua illud vitaretur

N N a 2 effectum